

Cake – Első könyv

CAKE

Egy szerelem története

„Mindent megkapsz tőle, amit egy
könyv adhat! Elgondolkodtató,
megindító, vicces és érzelmes.”

— Amazon Review

*fine
selection*

J. BENGTON

J . B E N G T S S O N

CAKE

Egy szerelem története

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

ELSŐ FEJEZET

CASEY

A kezdetek

2014. MÁJUS 30-ÁN REGGEL még csak egyszerű huszonhárom éves pénzügy és számvitel szakos hallgató voltam az Arizonai Állami Egyetemen, aki a nyári szünet első heteit élvezte. Emellett sült hagymavirágot szolgáltam fel az Outback Steakhouse-ban mint pincérnő. Húszas éveiben járó, kifejezetten csinos csajszi, penge aggyal és kedves mosollyal. De semmi különös, tényleg. Vagyis semmilyen különleges adottsággal nem rendelkeztem, ami segített volna megjósolni, hogy aznap gyökeresen megváltozik az életem, és semmi sem lesz már ugyanolyan.

Egy zajos, lármás középosztálybeli család három csibész gyermeke közül a legfiatalabbként – és egy szem lányként – igazi zabolátlan, durva, fiús lány voltam. Kiskoromban a legjobb barátaim fiúk voltak, és általában órákat töltöttem a szabadban, bringáztam,

kosárlabdáztam vagy éppen fára másztam. De aztán, legnagyobb bánatomra, tizenhárom éves koromban beütött a kamaszkor, és csenevész kis testem rohamos változásnak indult. Egy darabig küzdöttem ellene, nem akaródzott feladni boldog fiús életemet. Viszont ahogy a melleim elkezdtek láthatóbb alakot öltetni, a lábaim megnyúlni, és addigi cingár alkatom kiszélesedett szépen formálódó csípőmtől, a barátaimnak lassan feltűnt a dolog.

Minden megváltozott. A fiúk másképp néztek már rám. A hátam mögött sugdolóztak. Olyan helyeken fogdostak, amiket baromira nem akartam, hogy tapizzanak. Lassacskán kimaradtam a társaságukból, és egy csapat jó fej, okos lány között találtam magam az emelt szintű óráimon. Igaz, ők nem voltak olyan szórakoztatóak, mint a fiúk, de legalább nem viselkedtek úgy, mint valami kanos kis perverz állat.

Mondanom sem kell, hogy mivel okos gyerekekkel barátkoztam, nem igazán tartoztam a népszerű többséghez. De így is rengeteg barátom volt, és a sok különcc között, akikkel lógtam, meglehetősen népszerűnek mondhattam magam. Néha még egy-egy elismerő pillantást is elkaptam a társaságunkban. A leggyakoribb „bók”, amit tőlük hallhattam: „okos csaj létedre egész csinos vagy”. Vagy a „totál szexi is lehetnél, ha nem beszélnél annyit”. De hát, középuliban annak örülsz, amit kapsz.

A hormonok egész harmadik közepéig várattak magukra, akkor viszont szinte robbanásszerűen beindultak, és hirtelen totál bezsongtam a srácoktól. Ahogy ez megtörtént, elkezdtem csinosan öltözködni, sminkelni és konkrétan fésülni az egyszerű copf kötése helyett. Próbáltam lazán kezelni a fiúk közeledését, viszont az ellenkező nemről szerzett tapasztalataim nem terjedtek tovább annál, mint amire a két őseemberhez hasonlatos bátyámtól tettem szert, no

meg azoktól a srácoktól, akikkel évekig együtt játszottam. A lehetséges udvarlók pedig, ahogy azt gyorsan felfedeztem, nem igazán értékelték a nemi szerveikre irányuló, nem éppen szalonképes vicceimet.

Egyetlen srác bizonyult csak elég bátornak, és állta a sarat: Tommy Schultz. A végzős évem közepén kezdtünk járni. Csakúgy, mint én, ő is a menőbb okostojások közé tartozott. És Tommynak konkrétan bejött a humorom, és viccesnek talált. Együtt tapasztaltuk meg a végzős év legfontosabb pillanatait: végzős piknik, végzős osztálykirándulás, végzős bál... És hát, a szex. Ő volt nekem az első, én pedig szerelmes voltam, és éretlen kis eszemmel tényleg hittem benne, hogy örökre együtt maradunk. Ő viszont a ballagás utáni napon derült égből villámcsapásként, hirtelen szakított velem, kifejtve, hogy nem akarja, hogy gúzsba kösse egy párkapcsolat a főszuli első évében. Vigasztalhatatlan voltam. Azóta sem hallottam felőle.

Frissen összetört szívvel érkeztem meg a főiskolára. Bár mindössze pár mérföldre nőttem fel az Arizonai Állami Egyetemtől, a szüleim szerették volna, ha teljes egészében kiélvezem a főszulis éveket, és megengedték, hogy első évben kollégiumban lakjak. Mint kiderült, pont erre az élményre volt szükségem, hogy tényleg érett felnőtté váljak... és még egy kis szórakozás is belefért a dologba. Visszagondolva, köszönet illeti Tommyt. Igaza volt. A főszulin sokkal jobban szórakoztam nélküle.

Szerencsére tiszta lappal indultam a népes diákseregben. Senki sem úgy ismert, mint a „fiús Casey” vagy a „be-nem-áll-a-szája Casey”. A főszulin csak Casey voltam. A csajszi példás idomokkal, cuki gödröcskéekkel az arcán, hosszú, barna hajzuhataggal és, ahogy egyesek fogalmaztak, lehengető személyiséggel. Jó, megesett, hogy egy oda nem illő, felhorkanó nevetéssel vagy rosszul időzített péniszes poénnal elriasztottam egy srácot, de az idő java részében úgy-ahogy

sikerült adnom a kifinomult hölgyet. Néha ugyan vissza kellett fogynom obszcén humoromat, hogy elnyerjem a fiúk tetszését, de ennyi kompromisszum megérte.

Bár randizgattam pár sráccal, a következő komoly kapcsolatomra másodéves koromban került sor a főiskolán. Logan Adams tehetős üzletember fia volt, és az ASU focicsapatának tartalékos hátvédje. Jóképű volt, gazdag és mocskosul pökhendi. A vézscsengő már azelőtt megszólalt a fejemben, hogy kinyitotta volna a száját, de ahogy a legtöbb lány teszi ilyenkor, figyelmen kívül hagytam nyilvánvaló hibáit, mivel örültem jó pasi volt. Sikerült is lehengerelnie kedves és érzékeny oldalának felfedésével. Legalábbis amit én eleinte annak gondoltam. Mert aztán kiderült, hogy semmi kedves és érzékeny nincs benne. Egy évembe telt, mire rájöttem, hogy nagy előszeretettel fekszik le más csajokkal.

Utána a szerelmi életem, hát, hogy is mondjam... a nullával volt egyenlő. Nem akartam kötöttséget, és nem is nagyon keresgéltem. Kielégített a szingliség. Azt tehettem, amit akartam, oda mehettem, ahová akartam. Nem a következő pasi megtalálására fókuszáltam, hanem hogy időben lediplomázzak következő tavasszal. Már így is kitolódott az ötödik évre a végzés időpontja a munkabeosztásom és a szükséges tárgyak nehézkes felvétele miatt, kizártnak tartottam, hogy még egy évet ráhúzzak. Bár én is dolgoztam, részmunkaidőben, hogy fedezni tudjam drága taníttatásomat, a szüleimnek akkor is rengeteg áldozatba került szerény, korlátozott bevételeik mellett, hogy főiskolán tanulhassak. Komolyan elhatároztam, hogy ebben az évben, ha törik, ha szakad, befejezem a sulit.

A szerelemnek várnia kellett.

Gondoltam, ha majd eljön az idő, legalább azt már tudni fogom, hogy milyen pasit *nem* akarok. Tényleg nem voltam soha válogatós.

Egy srác személyisége sokkal fontosabb volt mindig is számomra, mint a kinézete. Ha valaki jó pasi, az inkább csak kellemes plusz. Ahogy idősödtem, egyre inkább rájöttem, hogy nem szabad lebutítanom vagy elfogadhatóvá tennem a humoromat csak azért, hogy lenyűgözzek valakit. Vagy bejövök úgy, ahogy vagyok, vagy az illető nem éri meg, hogy vesztegessen rá az időmet. Tudtam, hogy vár rám valahol álmaim pasija. Viszont egymillió év alatt sem jósoltam volna meg, ki lesz az.

Kate Mullin az egyik legjobb barátnőm. Az Outback Steakhouse-ban találkoztunk, mikor még ő is pincérkedett, és azután is jóban maradtunk, hogy elment. Mindketten fura humorral vagyunk megáldva, és imádjuk a realityket a TV-ben. Két éve ismertem Kate-et, mikor megkért, hogy legyek koszorúslány az esküvőjén. Örömmel töltött el, hogy részese lehetek élete nagy napjának. Pár héttel az esküvő előtt viszont, egy közös ebéd alkalmával Kate kihúzta a lábam alól a talajt.

– Mitch szerint az lenne a legjobb, ha te lennél Jake kísérője.

Elsőre nem estek le a szavai.

– Na, várjunk csak, mi van? – kérdeztem.

– Úgy döntöttünk, hogy te leszel Jake kísérője az esküvőn – ismételte meg újra Kate.

Végre leesett. Összeszorult a gyomrom. Atyaég, mármint Jake, a rocksztár! Azt persze tudtam, hogy Jake McKallister ott lesz, mégis csak a vőlegény testvére, de azt gyanítottam, hogy tisztos távolból legheltethetem majd rajta a szemem.

– De... de hát azt hittem, Sarah lesz a kísérője – dadogtam. – Kizárólag erről beszél már vagy négy hónapja.

– Tudom, és imádom is Sarah-t, de néha kicsit erőteljesen nyomul.
– Néha? – fogtam viccesre a dolgot. – Emlékszel Aaronra?
– Ó, istenem... – nevetett fel Kate szemfogatva. – Hát, igen. Az erős volt.

– Gondoltam rá, hogy elárulom neki, a srác meleg, de annyira szórakoztató volt a műsor.

– Mekkora mocskok vagy! – jegyezte meg Kate a fejét rázva. – Mindegy, a lényeg, Mitch kicsit aggódik, hogy Sarah rányomulna Jake-re, és kellemetlen helyzetbe hozná. Jake nincs oda a rajongásért.

– És szerinted én nem fogom körberajongani? – kérdeztem emelt hangon.

– Nem épp a te stílusod, Casey.

– Tudod te egyáltalán, kiről van szó!?

– Igen – erősítette meg Kate. – Tudom, kiről van szó.

– Akkor remélem, tisztában vagy vele, hogy túl sokat vártok tőlem, hm?

Kate nevetve bólogatott.

– Mármint soha nem találkoztam még hírességgel... Arról nem is beszélve, hogy emberünk extrahelyes híresség... jó ég tudja, mit csinállok majd a pasival... – magyaráztam tovább csak félig viccelődve.

– Bármit csinálsz is majd vele, biztosítalak, hogy élvezni fogja.

Színpadiasan jeleztem, hogy elállt a lélegzetem ilyen sértés hallatán, pedig egyáltalán nem voltam megsértve. Igazából soha nem lenne bátorságom ráhajtani egy olyan pasira, mint Jake, szóval az a forgatókönyv egyenesen abszurd volt.

– Mitch csak annyit szeretne, hogy Jake jól érezze magát az esküvőn. Ha szexelni támad kedve, az már legyen az ő gondja; ettől mi még nem szeretnénk tálcán kínálni a lehetőséget.

– Hát igen... Elhiszem, hogy a hátad közepére sem kell, hogy az esküvődön minden szem a szexi sztár és a bögyös szőke párosára tapadjon.

– Így bizony – helyeselt Kate. – De figyelj, Casey, ha tényleg nem akarsz a kísérője lenni, beszélek Mitchcsele, és találunk mást... Valakit, aki jobban megérdemli, hogy egy híres, észvesztően szexi rock-sztárral töltse az estét, rendben?

– Na-na-na, ácsi! Nem eszik olyan forrón a kását – feleltem az egész arcomon szétterülő, sunyi mosoly kíséretében. – Egy szóval sem mondtam, hogy nem érdekel a dolog. Mindössze tudomásodra hoztam, hogy már az ötlet hallatán összeszartam magam. De talán egy estét kibírok... Ennyit bevállalhatok a köz érdekében... És egyébként is, ez a *te* esküvőd! És mi vagyok én, ha nem tökéletesen önzetlen barátnőd?

– Ó, igen! Csodálatos ember vagy, Casey! Nem tudom eléggé meghálálni, ha meghozod ezt az áldozatot! – folytatta Kate tettetett komolysággal a hangjában.

Sztoikus bólintással nyugtáztam a dolgot, mintha tényleg hatalmas áldozatot hoznék Kate érdekében, amikor is hirtelen elállt a lélegzetem, mert rájöttem, mit jelent, hogy Jake új kísérőt kap.

– Atyaég, Sarah iszonyú dühös lesz...

Kate összerázkódott.

– Még nem találtam ki, hogy mondom el neki.

– Ezt sosem bocsátja meg neked... Körülbelül abban a pillanatban csapott le Jake-re, ahogy bejelentettétek az esküvőt.

– Tudom...

– Ettől függetlenül Sarah ugyanúgy rá fog nyomulni Jake-re. Remélem, Mitch tisztában van ezzel.

– Persze. De így Jake nem érzi majd kötelességének, hogy végig Sarah-val lógjon.

– Mondjuk, ez igaz. Tudja egyáltalán, hogy Jake szingli vagy sem? Nem azzal a popsztár csajjal jár?

– Az régen volt. Nem hinném, hogy még együtt lennének – válaszolta Kate.

– Ez nem jelenti azt, hogy azóta nincs új barátnője. Mármint lásuk be, mekkora szégyen lenne, ha kiderülne, hogy Sarah minden erőfeszítése hiábavaló, hogy bemászhatson egy rocksztár ágyába.

– Viselkedj, Casey! Sarah így is oltári dühös lesz. Amúgy nem hiszem, hogy Jake-nek lenne barátnője. Nem jelezte, hogy kísérvével jön az esküvőre, szóval feltételezem, hogy szingli.

– Szingli, de a rajongóknak azért gond nélkül bezavarja... – fűztem hozzá éneklő hangon.

– Jézusom, Casey, olyan közönséges tudsz lenni néha – felelte Kate egy grimasz kíséretében, amivel csak elkendőzni próbálta kitörni készülő vigyorát.

– Ezért imádsz – jelentettem ki.

– Hát hogyne. Pont ezért.

– Viszont, gondolom, vissza kell majd fognom magam Jake társaságában. Valószínűleg nem venné annyira a trágár humoromat, mint te.

– Ebben nem vagyok annyira biztos, végtére is négy fiútestvérrel nőttem fel.

– Igazad van. Bár azt hallottam, hogy ő... huh, hogy is fogalmazam szépen... nem kifejezetten interaktív pasas.

– Ezt meg honnan veszed?

– A létező összes bulvárlapból? Mégis, honnan venném?

– Én azért nem hinnék el mindent, amit róla írnak a sajtóban. Mitch szerint Jake-nek rossz a híre a médiában, de igazából nagyon is a földön jár.

– Komolyan?

– Én legalábbis így hallottam – erősítette meg Kate, védekezésül a levegőbe emelve a kezét. – Mondjuk, lehet, hogy nem én vagyok a leghitelesebb forrás. Mitch fele családjával az esküvőm napján fogok életemben először találkozni.

Érezhető volt a hangjában az ingerültség, kihallatszott belőle, hogy az előbbi tény nagyon nincs ínyére. A két év alatt, mióta együtt voltak, Mitchnek még nem sikerült hazavinnie Kate-et Kaliforniába, hogy bemutassa az apjának, a mostohaanyjának és a féltestvéreinek. Mitch szülei sosem házasodtak össze, és szétmentek, mikor Mitch még kisgyerek volt. Úgy nőtt fel, hogy javarészt az édesanyjával élt Arizonában, és az apját és a féltestvéreit csak bizonyos ünnepekkor és a nyári szünetben látogatta meg Kaliforniában.

Mikor Kate először említette, hogy Jake McKallister féltestvérével jár, feltételeztem, hogy már találkozott Jake-kel. De az igazat megvallva Mitch és Jake sosem álltak valami közel egymáshoz. Az egyetlen közös kettejükben az apjuk volt, és itt meg is állt a dolog. Kapcsolatuk inkább hasonlított távoli unokatestvérekéhez, nem volt problémájuk a másikkal, csak élték a saját kis életüket, és nem sokat tudtak a másikról. Kate azt is elárulta, hogy Mitch őszintén meglepődött, hogy Jake egyáltalán eljön az esküvőre.

– Egyet se félj! – próbáltam kizökkenteni a láthatóan aggódó barátnőmet. – Kezelésbe veszem a jóképű zenészünket. Ha akad egy csipetnyi humora, Isten az atyám, kihozom belőle!

– Na, ezt már nevezem! Ez az én Casey-m!

A kezdeti sokk után következett az idegőrlő izgalom. Az esküvő előtti héten végig azon tipródtam, hogy mi van, ha Jake-ben és bennem abszolút semmi közös nincsen... semmi, amiről beszélgetni lehetne. Nulla, azaz nulla tapasztalatom volt a Jake-hez hasonló pasik terén. Sosem voltam odáig a tetovált, rocksztár típusú rosszfiúkért. Mondjuk, az aktuális randikritériumaim sem hozták a legjobb eredményeket; és itt a jól öltözött, beképzelt, sportos intellektuel típusra gondolok... Mindegy. Miről beszélgethetnék én egy ilyen pasival, mint ő? Jake McKallister rocksztár, de nem a hétköznapi fajtából. A csúcsra vezető útja több mint borzalmasnak mondható. Jake még gyerekként lett híres, de nem a zenei fogékonyságának köszönhetően. Egy olyan dolog miatt lett közismert, amihez nem sok köze volt. Jake McKallistert tizenhárom évesen elrabolták. Az amerikai közönség meglehetősen érzékenyen reagált az emberrablás hírére, amit Jake egyik, azóta is traumatizált öccse ráadásul végig kellett, hogy nézzon. Az eltűnése és az azt követő nyomozás az ország valamennyi tévéképernyőjére eljutott. Csodával határos módon Jake-nek sikerült kiszabadulnia az egy hónapig tartó fogságból, ehhez azonban késsel halálra kellett szűrnia az elrablóját. A rendőrség jogos önvédelemnek minősítette az esetet, és elzárkózott a további kérdezősködések elől. Ezután, valószínűleg a kiskorúak magánéletének védelme miatt, a bíróság lezárta minden dokumentumot, ami Jake McKallister elrablásával foglalkozott. És bár semmiféle konkrétum nem látott napvilágot, ez nem tartotta vissza a sajtót, hogy ne kezdjen spekulációba minden egyes apró részlet kapcsán. A legerterjedtebb közvélemény szerint Jake-nek elmondhatatlan erőszakot kellett kiállnia fogsága idején, és ha nem öli meg saját kezűleg a fogvatartóját, ma nem is lenne életben. Ezt erősítette egy későbbi hír is, miszerint az

elrabló DNS-ét kimutatták számtalan más elrabolt és meggyilkolt kisfiú esetében. Egyszóval Jake nem szimpla emberrablást élt túl, hanem egy sorozatgyilkos áldozata volt.

A szenzációhajhász sztori hónapokig szerepelt a nyomtatott sajtó címlapjain és minden létező hírcsatornán. Jake-et elárasztották a kéretlen riporterek. Az otthonát sem hagyhatta el anélkül, hogy ne egy fényképezőgép lencséi előtt végezze. Elképzelni sem tudom, milyen lehetett átélni mindazt, amit ő átélt, nem beszélve az utána következő sajtóőrületről.

Persze, ahogy minden nagy médiaszenzáció, végül ez is kikopott a hírekből, és Jake végül élhette a saját életét. Viszont a történet itt nem ért véget. Pár évvel később Jake újra feltűnt a színen mint rock-énekes, és szinte rögtön szupersztári magasságba emelkedett. Zenei génuszként emlegették, és valóban, a tehetsége megkérdőjelezhetetlen. Mindenkit felpeszditő rockhymuszok, megindító balladák, egyik megasláger után a másikat produkáló csallhatatlan zenei érzék fémjelzi. Jake kétségkívül a világ egyik legnagyobb rocksztárja lett.

Viszont minden sikere és a hírnév ellenére Jake megfejthetetlen a közönség számára. Az igazi sztárok életét élte, de szinte semmit sem lehetett tudni a magánéletéről. Ha leszámítjuk a munkájával járó megjelenéseket, Jake-et alig lehetett látni a nyilvánosság előtt. Nem járt a sztárok által tipikusan látogatott szórakozóhelyekre, a tévében is csak nagy ritkán tűnt fel, és – a sajtó világszerte nagy megrökönyödésére – kategorikusan elutasított minden interjút. De valljuk be, ki ne értené meg, hogy került a médiát azok után, ahogy gyerekként bánt vele a sajtó?

Jake zárkózottsága azonban inkább csak olaj volt a tűzre az őt körüllegő titokzatosság miatt. Szóbeszédék és pletykák véget nem érő

sora kavargott körülötte. Gyilkos ösztönről, antiszociális magatartásról, öngyilkosságról és drogfüggőségről szóló spekulációk árasztották el a pletykalapok címdoldalát. És mivel Jake nem mondta el a saját verzióját a történetekről, a nagyközönség a pletykalapoknak hitt.

Az igazat megvallva, azon néhány alkalommal, mikor a tévében láttam Jake-et, egészen kellemes személyiség benyomását keltette. Mosolygott és társalgott, mint minden normális ember, a színpadon pedig megkapó és energikus jelenség volt. Mindig is úgy sejtettem, hogy Jake nem az a zárkózott remete, amilyennek a sajtó beállítja. Csak védte a magánéletét. Számtalan ember élt át hasonló borzalmakat gyerekként, mégis normális felnőtt vált belőle. Úgy értem, csupán jóképűséggel és tehetséggel nem jut el az ember olyan magasságokba, ahová ő, ehhez kellett bizonyos szociális készségek is. Emellett, felmenni a színpadra több ezer ember elé... kitartást és elszántságot igényelt, ami nem gyakori vonása az elkeseredett, magányos gyilkosnak.

Úgyhogy nem is Jake miatt aggódtam, inkább magam miatt. Hajlamos vagyok rá, hogy idióta dumagépbe menjek át, ha zárkózott emberek között vagyok. Sosem bírtam a csendet. Szinte láttam magam előtt szegény srác arcát, ahogy vég nélkül csacsogok majd a legtriviálisabb marhaságokról. Mekkora hülyének fog nézni...

MÁSODIK FEJEZET

CASEY

A bemutatkozás

AZ ESKÜVŐI PRÓBA NAPJÁRA TOTÁL IDEGRONCS LETTEM. Alapból rosszul indult a napom, mert fel kellett takarítanom a lakótársam hányását a fürdőszoba padlójáról – ne is kérdezzétek –, és ezzel a lavina épphogy csak elindult... Na, jó, a hányás feltakarításánál tényleg nem volt durvább, viszont a nap további részében, ami csak lehetett, rosszul alakult. Mindent összevetve egyáltalán nem tűnt elvetélt gondolatnak, hogy a Jake-kel való találkozás totális katasztrófába fullad majd. Ahogy közeledett az esküvői próba, úgy szorult össze egyre inkább a gyomrom. A kocsiban, útban a hotel felé, a fejemben újra és újra átfutottam a lehetséges témák listáját, amikbe kapaszkodhatok majd, ha netán csend állna be kettőnk beszélgetésében. Nem szokott problémát jelenteni jól elcsevegni a pasikkal, de Jake McKallister nem az a kiköpött átlagpasi. Még életemben nem voltam ennyire ideges.

Miután bejelentkeztem a hotelbe, nekiálltam a bonyolult feladatnak: kiválasztani, mit viseljek a próbavacsorán és az est további részében. Próbáltam kitalálni, mi jöhet be Jake-nek. Kifinomult? Cuki és flörtölős? Szexi? Végül úgy döntöttem, olyan ruhában megyek, amiben kényelmesen érzem magam, mivel, beláttam, Jake valószínűleg nem is nagyon fog szóba állni velem a kötelező udvariasság keretein túl, szóval túl sok értelme nem volt azon agyalni, mivel tudnám lenyűgözni. A laza elegancia mellett tettem le a voksomat. Az eleganciát pedig értsd úgy, hogy amit a korlátozott kis büdzsém eleganciaként megengedhetett: bézs színű nadrág, ami kihangsúlyozza a fenekemet, és egy fehér, buggyos ujjú, szépen dekoltált felső. Ahogy megvolt a szett, kiegyenesítettem sötét hajamat a hajvasalóval, és feldobtam egy kis sminket. Csak épp annyit, hogy kiemelje bőröm természetes ragyogását, és kihangsúlyozza hatalmas, barna szememet, amiről mindig is úgy gondoltam, hogy gödröcskés mosolyom mellett a legjobb vonásom.

Pár perc késéssel futottam be a próbára, és szorongva pásztáztam a termet a pasi után, akivel párba állítottak. Jake-et sehol sem láttam. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, de ha teljesen őszinte akarok lenni, a megnyugvásomba azért egy csipetnyi csalódottság is vegyült. A próba elkezdődött, és mindenki mellett ott volt a kísérője, kivéve engem. Próbáltam azzal vigasztalódni, hogy Jake családját figyeltem. Bizony nem kevés figyelemre méltó dolgot láttam. A McKallister család – Jake-et leszámítva – egyenesen Kaliforniából érkezett előző este. Fivérek és nővérek, tiniktől egészen a huszonévesekig, szülők és az apai nagyszülők, Jim és Sue. Ezt csak onnan tudom, hogy az unokáik JimSuey-nak becézték őket, amit több mint ötletesnek találtam.

Úgy saccoltam, Jake szülei, Michelle és Scott is az ötvenes éveikben járhatnak. Scott a korához képest magas és jóképű pasas. Fiataltabb korában tutira tipikus csődör lehetett. Rengeteget elárult róla az öltözködése és a tartása. Jake apja keményen dolgozó kétkezi munkás volt egész életében. Nagyon közvetlen volt a viszonya a gyerekeivel, akikről sugárzott, hogy imádják.

Egyvalami meglepő módon emlékeztetett a saját családomra, mégpedig az, ahogy a McCallister család tagjai egymás agyát húzták. Csak az alatt a rövid idő alatt, mióta figyeltem őket, Scottot a fiai egyszer oltották az inge miatt, egyszer a kopasz foltja miatt, és még egyszer kikikizték a „sirály” szó helytelen használata miatt. Scott láthatóan rutinos volt már az ilyen bánásmódban, nem hagyta szó nélkül a dolgot, csuklóból vágott vissza fiai beszélésaira. Abból, ahogy a gyerekeivel viselkedett, látszott, hogy Scott a vicces szülők kategóriájába tartozik, nem a szigorúakéba. Utóbbi, tippem szerint, Jake anyukájára, Michelle-re maradt. Sokkal komolyabbnak tűnt, mint a férje, és megállás nélkül tette helyre a gyerekeit, amikor beszóltak Scottnak, vagy trágárságba csapott át a humoruk. Ezzel együtt viccesnek tarthatta a csemetéit, mert folyamatosan küzdött az arcán minduntalan elterülni készülő mosollyal. Michelle tengerészkék felsője kihangsúlyozta gyönyörű, világoskék szemét és vállig érő, fényes barna haját. Jól öltözött volt, és ápolt, de nem rítt róla a gazdagság. Sima, hétköznapi középosztálybeli anyuka látszatát keltette.

Nem tudtam kihámozni Jake összes testvérének a nevét, mert egyszerűen túl sokan voltak. Arra viszont rájöttem, hogy Jake-nek négy fiú- és két lánytestvére van Mitchcel együtt. Azt nem tudtam megállapítani, hogy ki az idősebb és ki a fiatalabb, leszámítva a két tinédzsert. Mindannyian csinosak voltak, és bár felfedezni véltem

pár apró hasonlóságot híres bátyjukkal, annyira azért mégsem volt egyértelmű a hasonlóság. Egytől egyig megvolt a saját stílusuk, kivéve talán a legkisebb srácot, aki mind megjelenésében, mind viselkedésében egyértelműen a bátyját majmolta.

A próba körülbelül egy óráig tartott. Ahogy végeztünk, Kate mellé sétáltam.

- Úgy sajnálom, Casey!
- Ezek szerint Jake nem jön?
- Nem tudom. Már itt kellene lennie. Senki nem éri el telefonon.
- Jesszusom, remélem, minden rendben van.
- Jajj, persze, szerintem csak lekészte a járatát, vagy valami ilyesmi.
- Ne aggódj, biztos itt lesz! És ha nem, én magam leszek a megtestesült cukiság, ahogy egyes-egyedül sétálok végig az oltár felé.
- Ebben nem kételkedem, Case.

Este a próbavacsorán még mindig nem tűnt fel Jake. Az a hír járta, hogy Frankfurtban három órát késett a gépe, ami miatt lekészte a phoenixi csatlakozást. Mitch és Kate esküvője a nyolc hónapos világ körüli turnéja kellős közepére esett, Jake épphogy csak szabaddá tudta tenni a hétvégéjét, hogy részt vehessen az esküvőn, és a vasárnap esti géppel ment is volna vissza Európába. Már senki nem számított rá, hogy időben megérkezik a próbavacsorára, a másnapi esküvőre vártuk. Az idegesség szépen lassan elszívárgott belőlem, ahogy tudatosult bennem, hogy ma este nem kell vele beszélnem.

A vacsora közepénél járhattunk, amikor mozgolódás hangjai szűrődtek be kintről. Éles sikoly hangzott fel az étterem másik feléből. Ijedten a hang irányába kaptam a fejem, és az jutott eszembe, mi van, ha egy fegyveres támadó tévedt be az étterembe. Pillanatok

választottak el tőle, hogy az asztal alatt keressek menedéket, amikor a különtermünk ajtaja sarkig tárult, és hanyag eleganciával bevonult Jake McKallister.

Egyik kezében utazótáska, a másikban hátizsák. A vállán keresztbe vetett gitár tokban, ami talán az egyetlen jele volt, hogy világhírű rocksztárral állunk szemben, mert az öltözéke bizony nem ezt tükrözte. Egyszerű, testre simuló, halványszürke, gombos ing volt rajta, erőteljesen kopott bakancssal és egy kifakult fekete farmerrel, ami úgy simult említésre méltó hátsójára, mint egy bőrkesztyű. Kétséget kizáróan nem a megszokott rocksztárszerelés fekete bőrcuccokkal, láncokkal, piercingekkel és szemceruzával kihúzott szemekkel. Nem-nem. Ez a szerelés tökéletes tükre volt annak a ténynek, miszerint Jake McKallister nem tucatrocker, hanem igazi, korát meghazudtoló tehetség. Nem volt szüksége olcsó trükkökre vagy feltűnő öltözetre, hogy megmutassa a világnak, milyen kivételes jelenség.

És ha már a megjelenésnél tartunk, Jake valóban nem semmi jelenség volt. Egyenesen úgy fogalmaznék, hogy hipnotikus. Mint ha abban a pillanatban kiszivattyúzták volna a teremből az oxigént, ahogy belépett. Mindenki lélegzet-visszafojtva, csodálattal adózva követte a tekintetével, ahogy nemtörődöm lazasággal lejtett végig a sorok között. Azta! Lassú vastapsot kérnénk az eszméletlen szexi rocksztárnak!

És mivel én sem a diszkrét bájomról vagyok híres, tátott szájjal bámultam a nem mindennapi látványt. Számtalanszor láttam már magazinokban és a tévében is, de személyesen még lenyűgözőbb jelenség Jake McKallister. Úgy pásztáztam végig azt a híres arcát, mintha életemben először látnám: a macsósan robusztus, mégis gyönyörű arcélt, a hibátlan, barna bőrt, a telt, csábítóan hívogató ajkakat és ó, atyáé, a magával ragadó szempárt. Nem is tudtam volna hirtelen

megmondani, pontosan milyen színű, talán valami elképesztően halvány, szinte áttetsző zöldesszürkére tippeltem volna. És mintha ez önmagában nem lenne tökéletesen magával ragadó, ott voltak a csodaszép szempárt keretbe foglaló hosszú, sötét szempillák. Nagyot nyeltem. Nem emlékszem, hogy valaha láttam volna szebb szempárt az övénél. Bár az is lehet, hogy a mélyükben megbúvó történet tette olyan beszédesen lenyűgözővé a szemeit. Volt valami kísérteties kifejezőerővel bíró sugallat bennük, mintha ennek a kétségkívül megrázó életnek az egész története ott bujkálna közvetlenül a felszín alatt.

Jake vállig erő, barna haja laza hullámokban övezte csinos, frissen borotvált arcát. Pár tincs a szemébe hullott, de nem tett erőfeszítéssel, hogy a helyükre simítsa őket. Valami azt súgta, hogy a legtöbb hiú pasival ellentétben, akik megállás nélkül dobálják és túrnak bele a hajukba, Jake frizurája inkább védőpajzs, mint divatos kiegészítő. Szinte borzongást keltő, „tartsd magad távol tőlem” külsőt kölcsönzött neki.

És bár egyértelműen sármos és tehetséges, első pillantásra látszott, miért állította be a sajtó zárkózottnak. Megközelíthetetlennek tűnt, sőt, mintha ugrásra készen várná, hogy valaki zavarni merészelje. Gyomoridegem lett már attól, ahogy ránéztem. Nem lett volna bátorságom odamerészkedni, és beszélni vele, ha nem én vagyok a kijelölt kísérője. Az igazat megvallva, épp sokadjára átkoztam el magam, hogy belementem a dologba. Iszonyúan kívül esett ez a pasi a komfortzónámon.

Persze, ettől még nem bírtam levenni róla a szememet. Tekintetem végigsiklott a testén. Lenyűgöző látvány volt. Száznolcvan centire saccoltam. Hosszú lábak és nyúlánk, kisportolt felsőtest. Észrevehetően sok figyelmet fordított a testére, láthatóan erős és edzett volt. Inge legfelső gombjait nem gombolta be, így kivillant izmos

mellkasának egy része, kidolgozott felsőtestére szorosan tapadt az inge. Beleborzongtam a látványba. *Álmodj csak, királynő! A srác nagyon nem a te súlycsoportod...*

Jake egyik testvére, akit már a próbán is láttam, épp akkor lépett oda, hogy üdvözlje, amikor Jake nekitámasztotta a gitárt a falnak, és ledobta a táskáit. Váltak pár szót, majd Jake az összesereglett vendégek felé fordult. Hirtelen dulakodásra lettünk figyelmesek a bejárat irányából. Az étterem felől egy lány robbant be a terembe, és Jake felé vetette magát, akinek viszont a szeme sem rebbent; még akkor sem, mikor a lány centikre volt attól, hogy elkapja a karját. Jake öccse és az étterem igazgatója egyszerre nyúltak a lány után, és tuszkolták ki a teremből. Az igazgató nagy nehezen becsukta az ajtót, megakadályozva az addigra odasereglett tinilányok bandáját, hogy ők is hasonlóképpen próbáljanak szerencsét.

Apró ingerültség suhant át Jake arcán, de a következő pillanatban már nyoma sem volt, erőltetett mosoly váltotta fel, mintha tisztában lenne vele, hogy figyelik, neki pedig jó benyomást kell keltenie. Erő és tartás sugárzott belőle, ahogy végigsétált a termen. Impozáns jelenség volt. Azon tanakodtam, vajon mennyi idős lehet. Emlékeim azt súgták, hogy egykorúak lehetünk, viszont a magatartása idősebbé tette. Olyan érettséget sugárzott, aminek semmi köze nem volt évei számához. Érettséget, amit csak az élet és a tapasztalatok adhatnak. Kétségem sem volt afelől, hogy Jake sokkal többet tapasztalt, mint amennyit kellett volna. Túl hamar kellett felnőnie, már gyerekként komoly és kemény tapasztalatokon esett át.

Jake egyenesen Kate és Mitch felé vette az irányt. Megölelte a testvérét, és elnézést kért a késés miatt, majd visszább lépett, és kezét rázva bemutatkozott Kate-nek. Semleges maradt ugyan az arckifejezése, de láthatóan őszintén örült, hogy találkozhat jövőbeli sógornőjével.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ami szegény Kate-et illeti... hát, mi tagadás, vigyorognom kellett. Úgy irult-pirult és mosolygott, mint a rajongó, aki először találkozik az imádott sztárral. Még úgy is, hogy Jake nemsokára a sógora lesz, Kate totálisan és reménytelenül odavolt.

Mi, többiek nemkülönben. Jake jelenlétéről nem lehetett nem tudomást venni. És nem csak azért, mert tökéletes díszpéldánya a férfinemnek, meg nemzetközi szintű híresség. Volt még valami... Egyszerűen érezted, hogy különleges ember társaságában vagy. Én is azonnal a hatása alá kerültem. És csak végig kellett pillantanom a félájult, rajongástól fűtött nőkkal tömött termen, hogy rájöjjenek, nem vagyok egyedül ezzel az érzéssel.

Valami azt súgta, hogy Jake pontosan tisztában van a női közönségre gyakorolt hatásával. Komolyan mondom, maga volt a két lábbon járó ellentmondás. Zárkózott, de távolról sem nebántsvirág. Tekintélyt parancsoló, csendes magabiztosságot sugárzott, mint aki tisztában van vele, ki ő. Felesleges volt minden aggódásom, hogy magába forduló vagy sérült személyiség lenne. Jake McKallister minden kétséget kizáróan szöges ellentéte volt annak, amilyennek eredetileg képzeltem. Olyan pasi, aki teljesen tudatában van annak, hogy bármelyik jelen lévő nőt megkaphatja.

Jake végül az esküvői sokadalom felé fordult, és a tömeget pásztázta. Éreztem, hogy felgyorsul a szívverésem, amikor a tekintete hozzám érkezett. De egy pillanatra sem torpant meg. Igazából meglepődtem volna, ha észrevesz. Egyértelmű volt, hogy a családtagjait keresi, és amint megtalálta őket, már indult is feléjük, keresztül a termen. Fojtott suttogás töltötte be a szobát. Jake a füle botját sem mozdította, pedig biztosan neki is feltűnt. Minden fej utánafordult, ahogy elhaladt az emberek mellett. Jake fel sem vette. Nem is kellett neki. Ő volt a sztár, nyilván hozzászókkott az imádat kinyilvánításának